

Aspecten van de Spiritualiteit van Pater Pio I

Door Jeroen Smith pr.

- 1 Het voorbeeld van Pater Pio
- 2 De omgang met Jezus Christus
- 3 Maria zo nabij
- 4 Tenslotte kwam het Kindje Jezus
- 5 Een hart doorboord van liefde
- 6 Bekeerd door Pater Pio

Deel II volgt

- 7 Pater Pio had het al voorzegd
- 8 Pater Pio over de heilige Mis
- 9 Pater Pio gehoorzaamt van harte
- 10 Pater Pio: katholiek in leer en leven
- 11 De humor van Pater Pio
- 12 Pater Pio over de heilige Geest

De mystieke aspecten van Pater Pio's spiritualiteit bepalen ongetwijfeld grotendeels zijn aantrekkingskracht. Zijn stigmata, visioenen, hartenschouw, bilocatie, genezingen en dergelijke zijn uitzonderlijke 'charisma's', die God met een speciale zending aan Pater Pio schonk. Spiritualiteit daarentegen behandelt een geestelijke weg, die elke christen kan meebelevén. Iemand's spiritualiteit wordt gekenmerkt door zijn voorliefde voor bepaalde aspecten van de christelijke Openbaring en Traditie, zonder de rest weg te laten. In Pater Pio's spiritualiteit keren zo altijd vaste thema's terug.

1 Het voorbeeld van Pater Pio

Jezus Christus

De Godmens is het centrum van Pater Pio's spiritualiteit. Jezus is Zelf vanaf Pater Pio's jeugd als 'hoofdrol' diens leven binnen gekomen. Uit brieven van de pater is te zien hoe dichtbij Jezus hem was. Een voorbeeld daarvan: "*Tenslotte kwam het Kindje Jezus. Ik zei tot Hem, dat ik alleen Zijn Wil wilde doen. Hij troostte mij en monterde mij op van het nachtelijke lijden. Oh God, wat klopte mijn hart, hoe brandden mijn wangen toen dit hemels Kind dicht bij mij was!*" (brief 28 juni 1912). Maar Christus nodigde Pater Pio uit Hem na te volgen op de weg van het verlossend lijden. En dit niet omwille Gods 'wraak en gerechtigheid', maar uit liefde. De heilige Thérèse van Lisieux luide met haar slachtoffering aan de Barmhartige Liefde een nieuwe tijd in en Pater Pio is haar leerling geweest. Hij wordt geroepen naar de plaats waar Gods Liefde zich tot het uiterste toe toont: het Kruislijden. En in navolging van zijn Ordestichter Franciscus vormde zijn innerlijke vereniging met de Gekruisigde hem om tot een levend Christusbeeld met de kruiswonden.

De heilige Mis en de Biecht

Pater Pio is de eerste priester die de stigmata ontving, een gegeven met een belangrijke betekenis voor onze tijd. In de Heilige Mis wordt het kruisoffer sacramenteel tegenwoordiggesteld. Het was dan ook tijdens zijn dagelijkse Mis, dat Pater Pio zijn 'mede-kruisiging' ten volle doorleefde. De Altaartreden bestijgen, was opgaan naar Calvarië. Juist vlak voor de huidige periode, waarin de Mis zo vaak ontheiligd wordt, zond God een priester, die het Heilig Misoffer niet alleen waardig opdroeg, maar zelf mee-droeg.

Het tweede kruis-sacrament is de Biecht. Christus eigen Kruisdood was een 'generale Biecht' van werkelijk alle zonden. De Verrijzenis was 'de absolutie' door de Vader. Pater Pio's gehecht zijn aan het kruis maakte hem tot een waardige biechtvader. De zonden waren voor hem niet enkel een uitgesproken confiteor, maar een realiteit, die door Christus' Hart heensnijdt. Toch heeft de Barmhartigheid het laatste woord en hiermee hangt Pater Pio's gave samen om de harten van de biechtelingen te kunnen doorgronden. God wil alles vergeven, waarom dan zonden verzwijgen.

Maria

De Moeder Gods stond aan de voet van het Kruis en staat aan de voet van elk kruis. Zij is als Onbevleete de Medeverlosseres. Pater Pio als 'gekruisigde' en geroepen tot een medeverlossend lijden, werd dan ook door Maria bijzonder bijgestaan. Niet alleen verscheen Maria hem enkele malen en genas Zij hem van een longziekte in 1959, Zij 'koesterde' hem dag na dag, "*alsof ik Haar enige kind op aarde ben*", zei Pater Pio. Het Rozenkransgebed week nooit van zijn lippen, en hij voelde zich verbonden met Fatima en andere Maria-oorden. Ook hier zou Pater Pio volmondig Thérèse nazeggen: "Maria is méér Moeder dan Koningin."

De Kerk

Voor Pater Pio was het een zekerheid dat de Kerk Gods heilsweg is. Zij bracht hem God in zijn volle Openbaring, het Evangelie, de Sacramenten, de weg ten Leven. Bij monde van Paus, oversten en biechtvaders sprak de Kerk Gods Wil uit, een noodzaak bij zijn geestelijke nachten en mystieke begenadiging. Hij hield van de Katholieke Kerk en bewees dit door negatieve ingrepen jegens hem, zelfs vanuit de hiërarchie, in overgave te aanvaarden. Zijn Kerkliefde gold vooral een gehechtheid aan het Pausambt. Zeven Pausen heeft Pater Pio meegemaakt tijdens zijn leven en aan Paus Paulus VI zegt hij het offer van zijn lijden en sterven toe. In zijn cel was de foto van de Paus zo opgehangen, dat de eerste stralen van de opkomende zon door de luiken heen op deze afbeelding vielen. Paus Johannes Paulus II heeft als neomist en later als kardinaal Pater Pio bezocht: twee grote Kerkgestalten van onze eeuw bij elkaar.

Hemel en aarde

Pater Pio vereerde vele Heiligen, vooral Sint Jozef en Sint Franciscus. Ook prees hij de devotie tot de Engelen aan. Sint Michael, als strijder tegen de boze, werd al zeer vereerd in het oudste Michaël-heiligdom van Italië enkele kilometers van San Giovanni vandaan. Pater Pio verwees vele penitenten naar deze hooggelegen rots-kapel. Ook het bestaan van de bescherm-engelen benadrukte Pater Pio telkens weer; de trouwe persoonlijke hulp, die veel meer wil en kan doen in ons broos bestaan, dan we vermoeden.

Wellicht kunnen deze spiritualiteitsvormen erg verticaal overkomen, alsof Pater Pio 24 uur per dag naar de Hemel staarde. Nee, juist de verbondenheid met Christus en Maria bewogen zijn hart voor de medemens. Hij was diep begaan met het zielenheil van allen en offerde daar zijn lijden voor op. Maar tegelijk was hij gevoelig voor het lichamelijk welzijn van de naaste-in-nood. Het bewijs hiervan staat naast het klooster, het immense hospitaal. Ook de verspreiding van de gebedsgroepen en het geestelijk kindschap zijn erop gericht de dagelijkse wereld te doordesemen met christelijke naastenliefde. Zo kan Pater Pio's spiritualiteit uiteindelijk kort samengevat worden onder het tweevoudig gebod van de Heer: "Bemin God met geheel uw hart, en uw naaste als uzelf" (zie Matteüs 22, 37).

Gebed van overgave

O Jezus, geef mij de kracht, als mijn zwakke natuur in opstand komt tegen naderende ellende, zodat ik, zoals U, in vrede en rust alle pijn en verdriet kan aanvaarden op deze aarde, ons ballingsoord.

Ik verenig dat alles met Uw verdiensten, Uw pijn, Uw verzuchtingen, Uw tranen, om met U mee te werken aan mijn verlossing en om weg te vluchten van de zonde, de enige oorzaak die U bloed deed zweten en U ter dood bracht.

Vernietig in mij alles wat U niet behaagt, en schrijf met het heilig vuur van Uw Liefde Uw Lijden in mijn hart. Houd me dan dicht bij U, met een stevige zachte band, opdat ik U nooit meer in Uw Lijden alleen laat.

Laat mij rusten op Uw Hart om troost te vinden in het lijden van dit leven. Laat mijn geest geen ander verlangen hebben dan te leven aan Uw zijde in Getsemané en zich verenigen met de pijn van Uw Hart. Laat mijn ziel zich laven aan Uw Bloed en zich voeden met het Brood van Uw Lijden. Amen

Pater Pio

2 De omgang met Jezus

Zoals elke echte heilige, leidde Pater Pio een 'Christo-centrisch' leven: Christus stond in het centrum. Niet alleen in woord en daad, maar tot in zijn lichaam toe verwees de gestigmatiseerde naar de centrale gestalte van de Heer. Een eerlijke verering van Pater Pio laat zich dan ook door de Pater doorverwijzen naar Jezus Christus. Misschien was het beter de titel van dit artikel om te draaien: Jezus' omgang met Pater Pio. Zoals bij Franciscus, Catharina van Siëna, Teresa van Avila betrad de Heer zelf hun levensweg in een overrompelende nabijheid. De levens der Heiligen bevestigen, dat Jezus niet 'een goede mens van vroeger' is, maar de God-mens, Dezelfde gisteren, nu en altijd (Hebreeën 13,8).

Omvorming in Christus

Aan het begin van Pater Pio's 'Christo-centrische' leven staan natuurlijk het geloof van zijn ouders en het Heilig Doopsel. Dit Sacrament legt reeds de gelijkenis met de gekruisigde en verrezen Heiland diep in het hart. Van jongs af aan krijgt Francesco visioenen en ziet hij Jezus, Maria en ook de duivel. De knaap is verrast te horen, dat een vriendje niet zulke verschijningen heeft! De echtheid van deze jeugdvisioenen toont zich in de geestelijke groei de jaren erna. Een natuurlijke vroomheid, zonder geforceerde onechtheid kenmerken zijn liefde voor de Heer.

De vele ontmoetingen met Jezus wekken in hem het verlangen zich met Christus te verenigen. De Heilige Communie blijft daartoe de door God gegeven weg, maar het gaat hier om Zijn zelfgave aan ons. Wat Francesco, fra Pio, zocht was deze gave totaal te beantwoorden. In de geschriften van Teresa van Avila en Joannes van het Kruis ontdekt hij, dat lijden de toets is en bij Thérèse van Lisieux en Gemma Galgani wordt hem duidelijk hoe dit vorm te geven: zich aanbieden als een slachtoffer aan Jezus' Liefde. Het gedachtenisprentje van zijn Priesterwijding bevat de tekst: "*Moge ik door U een heilig priester zijn, een volmaakt slachtoffer.*"

Evenmin als Thérèse overzag Pater Pio volledig de concrete gevolgen van deze totale zelfgave. Zich in handen geven van de Heer, biedt Hem de gelegenheid de persoon om te vormen naar Zijn beeld, tot een 'alter Christus', een andere Christus. Nu niet als een ambt, zoals bij de priester, maar in de gehele persoon. Deze om-vorming is een lange, pijnlijke zuiverende weg, voorafschaduwning van het vagevuur voor de

'on-heiligen', die toch gered worden. De *Brieven aan zijn geestelijke Leiders* beslaan juist deze zuiverings-periode. Het naderen van Christus in Zijn volle glans verblindt de ziel, die nu meent dat alles duisternis en nacht is. Dit licht doorstraalt ook het geweten, de herinnering en fantasie en elke zonde of spoor van zonde wordt in haar afstotende gedaante ervaren. Voor wie dit niet kent, blijft zonde vaak een ongelukje, een vlekje, en lijkt Pater Pio's zondebesef zo overdreven. Maar wie ziet dit nu in het juiste licht, wij of hij?

De omvorming is er een van het innerlijk, maar bij bepaalde personen verkiest Christus die door te laten schijnen in het lichaam. Pater Pio is aldus een 'representant' van de Heer geworden, die direct met Hem sprak en voor velen ten beste sprak. De verdachtmakingen, spanningen en zelfs persoonlijke onvolkomenheden deden hier niets aan af, maar bevestigden de lijdens-weg, die Pater Pio als een 'alter Christus' moest voltooien.

Jezus' bewijs van liefde

De Drie-ene God kent geen half werk, iets achter de hand houden of misleidend toneelspel! Wat Hij doet, doet Hij in totale *zelfontledigende Liefde*. Uit Liefde wordt de Zoon een gekruisigde slaaf en laat Hij zich overleveren aan de schamele gedaante van een stukje brood. De Heilige Hostie is door de Consecratie Zijn Lichaam, Hemzelf, geworden. Iedere opvatting die de waarachtige Tegenwoordigheid met Godheid, mensheid, ziel en lichaam loochent, beperkt Gods Liefde, die dan niet meer “tot het uiterste toe” (Johannes 13,1) gegaan zou zijn.

Hoe indringend de visioenen van Jezus voor Pater Pio ook waren, het meest intens was hij met Hem verbonden in de Heilige Communie. “*Op het altaar voel ik soms zo een vurigheid door heel mijn persoon, dat ik het niet kan beschrijven. Vooral mijn gezicht lijkt een en al vuur te worden*” (Brief 8 sept. 1911). Hij preeste dan ook de veelvuldige Communie aan, als doodzonde geen belemmering vormde. Of als dat niet mogelijk was – een reële situatie voor velen in onze streken –: “*Maak je geen zorgen als je de Heilige Communie niet kan ontvangen. Tracht dit te vervangen door verenigd te blijven met onze Heer, met een liefdevolle wil, korte gebeden en geestelijke communies.*”

Natuurlijk moet veelvuldig communiceren met blijvende eerbied en verlangen gepaard gaan. Heeft deze ontmoeting met de Eucharistische Jezus mij echt weer verder in Hem omgevormd? “*Soms vraag ik mij wel eens af, of er zielen zijn, die hun hart niet voelen branden van het goddelijk vuur, vooral wanneer zij zich voor Hem bevinden in het Heilig Sacrament? Mij lijkt dat onmogelijk, vooral als het een priester betreft of een religieus.*” (Brief 3 dec. 1912)

De Eucharistie is het Sacrament van Gods Liefde, het Heilig Hart de uitbeelding daarvan. De Heer liet de lans der zonde juist de weg naar het Hart openen om met Bloed en Water, Eucharistie en Doopsel, Zijn vergeving over de wereld te laten stromen. Een beroep doen op Zijn Heilig Hart, is als het ware Jezus Zijn eigen Liefde voorhouden. “*Wees opgewekt, vertrouw jezelf aan het Heilig Hart van Jezus toe en laat Hem voor alles zorg dragen.*” En Pater Pio had zo zijn gedurfde aansporingen: “*Doe zacht het Heilig Hart van Jezus geweld aan.*” “*Ik zal niet in mijn taak verzaken tot vervelens toe het Heilig Hart van Jezus te smeken.*” De Noveen tot het Heilig Hart achtte Pater Pio dan ook voor Jezus “onweerstaanbaar” (Brief 20 nov. 1916).

Weg-wijzer

Zoals Christus altijd doorverwees naar Zijn Vader, Die Hem gezonden heeft, zo wees Pater Pio altijd weg van zichzelf naar de Heer. Zich bezighouden met Pater Pio moet toch de persoonlijke omgang met Jezus opwekken en intenser maken! Het gaat niet om een hobby, maar “om het volgen van Christus, zich aan Hem overgeven, zich door de genade laten veranderen en zich door Zijn barmhartigheid laten vernieuwen, die ons door het leven in de gemeenschap van Zijn Kerk bereiken” (H. Johannes Paulus II in *Veritatis Splendor* nr. 119). Christus moet voor iedere Pater Pio-vereerder eveneens het ‘centrum’ worden, tot een ‘Christo-centrisch’ leven. Pater Pio wijst de weg daarheen:

“Bestudeer Jezus Christus en Zijn Leer met ijver en volg Zijn voorbeeld na, dat Hij geeft in de Heilige Schrift. Vrees de stromen niet, die God toelaat als een bewijs van Zijn Liefde voor je ziel.”

“Moge je hele leven een dankbetuiging zijn aan de Bruidegom, moge al je daden, zuchten en verlangens naar Hem uitgaan. Blijf altijd bij Hem in tijden van tegenslag en beproeving. Blijf ook bij Hem in tijden van vertroosting. Leef voor Hem en laat je gehele leven voor Hem zijn. Geef aan Hem je sterven en het overlijden van anderen, waar, wanneer en zoals Hij wil. Betoon jezelf steeds meer je christelijke roeping waardig... Leef zo dat je met St. Paulus mag zeggen: ‘Wees mijn navolgers, zoals ik het ben van Jezus Christus’. Ach, denk toch niet dat dit overdreven is! Elke Christen die een waar volgeling en navolger van Jezus is kan zichzelf een ‘tweede Christus’ noemen en moet in zijn leven het gehele beeld van Christus tonen. O, als alle christenen deze roeping zouden beleven, dan zou dit ballingsoord in een paradijs veranderen.”

Bron: *The Voice of Padre Pio*, 1990, nrs.11-12 en 1991 nrs.1-2.

3 Maria zo nabij

Iemand vroeg Pater Pio ooit: “Pater, komt O.L. Vrouw wel eens in uw cel?” Zijn antwoord was duidelijk: “Vraag me liever: verlaat O.L. Vrouw wel eens mijn cel!” Pater Pio had zo’n direct contact met Maria, dat zijn leven ons van de ene verbazing in de andere doet vallen. Uit deze unieke begenadiging groeide de gestigmatiseerde uit tot een apostel van Maria.

Jezus en Zijn Moeder

Vanaf de eerste verschijning, die Francesco ziet, zijn het zowel Jezus als Maria, Die tot hem komen. Christus betreft vanaf het begin Maria in Zijn plan met Pater Pio. Zij moet diens innerlijk omvormen om Gods Liefde te kunnen ontvangen en beantwoorden.

Pater Pio heeft zijn plaats tussen Jezus en Maria in zeer goed begrepen en hij noemt in zijn uitspraken haast altijd Beiden in één adem:

“Ik voel de onzichtbare kettingen, die mij vastgebonden houden aan Jezus en aan Zijn geliefde Moeder.” (Brief 13 mei 1913)

“Mogen Jezus en Maria altijd in uw hart zijn en u heilig maken.” (Brief 27 mei 1914)

“Ik heb zoveel beloften gedaan aan Jezus en Maria.” (Brief 23 okt. 1921)

Wat Pater Pio in feite benadrukt is dat Maria nooit los van de Verlosser geplaatst mag worden, maar dat Christus evenmin zonder Maria het evangelie is! In Haar heeft Christus immers Zijn kruis-verlossing voltooid, en daarmee Maria vruchtbaar opgenomen in de ‘evangelisatie’ van de hele wereld de eeuwen door. Met de woorden, vanaf het Kruis: “Ziedaar uw Moeder” (Johannes 19,26), riep de Heiland Zijn volgelingen op Haar als Moeder van de Kerk te erkennen.

Opvallend is dat juist het woord “Moeder” voor in de mond van Pater Pio ligt, als hij het over Maria heeft:

“Moge de Moeder van Jezus en onze Moeder altijd met een glimlach naar uw ziel kijken.”

“Deze dierbare lieve Moeder gaat door Haar moederlijke zorgen met ijver over mij uit te storten, bijzonder in deze maand.” (Brief 6 mei 1913)

“Ik vraag je de goddelijke genade en de hemelse Moeder te danken voor zo’n grote gunst.”

Pater Pio leert dat het oude woord “Door Maria tot Jezus” ook omgedraaid kan worden: “Door Jezus tot Maria”. Zijn gehechtheid aan de Heer maakte Pater Pio’s liefde voor de Moeder Gods tot een authentieke Maria-verering.

Onder het kruis

Omdat de zending van Pater Pio inhoudt te delen in het verlossend Kruislijden des Heren, is de aanwezigheid van Maria niet onverwacht. Alleen door Haar gesteund zal Pater Pio het lijden kunnen aanvaarden en dragen.

“Moge de Moeder van Smarten van Haar allerheiligste Zoon voor ons de genade verkrijgen om steeds dieper door te dringen in het geheim van het Kruis, en met Haar dronken te worden van het lijden van Christus.” (Brief 1 juli 1915).

Pater Pio maakt hier een toespeling op het Stabat Mater: *fac me Cruce inebriari et Cruore Filii*, Maak dat ik dronken wordt van het Kruis en Bloed van de Zoon. Het is een ongewone zegswijze, die Bijbels verstaan pas aanvaardbaar wordt: dronken van liefde “zoeter dan wijn” (Hooglied 1,4). Pater Pio is niet het slachtoffer geworden van psychische onevenwichtigheid, die het lijden verheerlijkt. De liefde ging vooraf en bleef centraal.

*“Het meest zekere bewijs van **liefde** bestaat in het lijden voor de **beminde**, en aangezien de Zoon van God uit **zuivere liefde** zoveel leed,*

*blijft er geen enkele twijfel over dat het kruis voor Hem gedragen even **beminnelijk** wordt als de **liefde zelf**.”* (Brief 1 juli 1915).

Deze beleving van Pater Pio uitte zich vooral in zijn dagelijkse Calvarië, de Heilige Mis. Maria is zijn vaste Gidse. *“Met hoe grote zorg heeft Zij mij deze ochtend begeleid naar het altaar. Het leek mij alsof Zij aan niets anders meer te denken had dan aan mij alleen, terwijl Zij mijn hart geheel vervulde met gevoelens van heilige liefde.”* (Brief 1 mei 1912).

De navolging van Maria

Maria is niet slechts Middelaressen en Voorspreekster, Zij is ook voorbeeld. Navolging betekent niet een ‘na-doen’ van deugden, maar het streven naar dezelfde “gezindheid” die Maria bezielde (vgl. Filippenzen 2,5). Pater Pio legt zelf tegenover zijn geestelijke kinderen de nadruk op zuiverheid, nederigheid en overgave aan Gods Wil.

De Franciscanen eren al eeuwen lang Maria als de Onbevleete. Zij is de zuivere Maagd, Toevlucht in een wereld vol onzuiverheid. Aan den lijve had Pater Pio aanvallen in deze richting ondervonden, *“voortdurende bekoringen tegen de heilige zuiverheid, die de duivel in mijn verbeelding opwekt”* (Brief 17 aug. 1910), *“gedachten van onreinheid”* (Brief 9 april 1911). Het zal een domein blijven waarop zelfs heiligen hun strijd moeten leveren, die daarmee dicht bij de jongeren van tegenwoordig staan. Niets menselijks was Pater Pio vreemd! *“Maar ik ben veel verschuldigd aan onze gemeenschappelijk Moeder Maria bij het terugdringen van deze hinderlagen van de vijand.”* (Brief 2 juni 1911) Dwars door deze misvormde begeerten heen schrijdt Maria – Zij staat boven preutsheid – en neemt de aangevallenen bij de hand.

De theologie noemt de hoogmoed de wortel van de zonde. De mens die zelf wel uitmaakt wat hij gelooft, doet en denkt, los van God en naaste. Maria’s nederigheid staat haaks op deze zelfverheffing, een reden waarom sommigen Haar zo moeizaam een plaats in hun leven kunnen toekennen. Zij toont als een spiegel onze hoogmoed. *“Vlucht, ontvlucht de kleinste schaduw van iets dat je groot over jezelf doet denken. Houd de nederigheid van de Moeder Gods, onze Moeder, voor ogen. Hoe meer Ze vervuld werd met hemelse gaven, hoe meer Zij zich de nederige Dienstmaagd toonde.”*

Zo leidt Pater Pio ons naar Maria’s harte-woord: *“Zie de Dienstmaagd deze Heren, mij geschiede naar Uw woord.”* (Lucas 1,38). Hier raken we aan de kern van Maria’s gezindheid, de vertrouwvolle hartelijke beaming van Gods Wil. En precies deze navolging spreekt – bijna letterlijk – van iedere bladzijde van Pater Pio’s geschriften:

*“Ik had een zeer groot verlangen u te bezoeken... maar Jezus heeft mij deze gunst niet willen toestaan en **fiat**.”* (Brief 8 febr. 1917)

*“Na dit gebed begon de beterschap en mijn mooie droom (om spoedig te sterven) was helemaal verdwenen. **Fiat!**”* (Brief 8 febr. 1917)

Hebben we hier een soort gebed, wat Pater Pio ononderbroken in zijn binnenste herhaalde? Zelfs in de donkerste nacht, schreef hij: *“Voor de rest zal ik altijd het **fiat** van de overgave uitspreken.”* (Brief 13 nov. 1918)

Met deze drie Mariale-deugden laat Pater Pio zien, dat hij zijn Hemelmoeder geëerd heeft, zoals het vijfde Gebod vraagt. Geëerd door zoveel mogelijk in Haar voetsporen te treden.

Onze lieve Vrouw van Fatima

Pater Pio had een voorliefde voor verschillende heiligdommen en beelden van Maria. Vooral Maria Liberatrix uit zijn geboortedorp en Maria van Monte Vergine genoten zijn verering. Evenals *“O.L. Vrouw van Pompeï, tot Wier eer ik al meer dan drie jaren de ene noveen na de andere opdraag.”* (Brief 24 jan. 1915).

Met O.L. Vrouw van Fatima was Pater Pio echter op een meer speciale wijze verbonden. De Boodschap van Fatima overrompelde hem haast. Het gaat geenszins om onbenulligheden, maar om bekering, boete en gebed om “behoed te worden voor het vuur van de hel”. Pater Pio biedt zich daartoe als slachtoffer aan en een jaar na de verschijningen in Fatima ontvangt hij de stigmata. In 1959 draagt men het Fatima-beeld door San Giovanni en Pater Pio geneest van een longziekte. Het lijkt alsof O.L. Vrouw van Fatima een speciaal bezoek bracht aan de pater die zo totaal beantwoordt heeft aan Haar oproep uit 1917.

Zowel het Zonnewonder te Fatima als de stigmata van Pater Pio plaatsen de geleerde wetenschappers van de 20ste eeuw voor vraagtekens. Het zijn signalen uit de Hemel en terecht zei Paus Johannes-Paulus II eens, dat Fatima nu belangrijker is dan in 1917. De triomf van Maria's Onbevlekt Hart daagt aan de horizon...

Wellicht zijn er mensen, die met een soort 'heilige jaloezie' naar Pater Pio's direct contact met O.L. Vrouw opzien. Toch zijn deze begenadigden Gods keuze en was Pater Pio's lijdenszending verre van te benijden. Bovendien ligt in die charismatische gaven niet de kern. Maria droeg geen stigmata, had geen dagelijkse visioenen, noch bovennatuurlijke inzichten. Zij leefde vanuit het geloof, de hoop en de liefde. Of met de woorden van Pater Pio: *"Je moet niet naar buitengewone dingen verlangen. Deze maken de ziel niet volmaakt, dat doen enkel de christelijke deugden."*

Bron: *The Voice of Padre Pio*, 1991 no.4 en 5.

Goede Jezus,
behoed ons voor het vuur van de hel,
breng alle zielen naar de Hemel,
vooral degenen die Uw Barmhartigheid het meeste nodig hebben.

Gebet voor de Rozenkrans te Fatima gegeven

4 Tenslotte kwam het Kindje Jezus

Sint Lucas is de enige Evangelist, die van “het Kind Jezus” spreekt (2,43). Hij vertelt dat het Kind opgroeide, toenam in wijsheid, Zijn ouders gehoorzaam was en Gods welgevallige genade ontving (2,40 en 51-52). Als twaalfjarige Knaap was Hij al thuis “in het Huis van de Vader” (2,50). Maria heeft deze voorvallen in haar Hart bewaard (2,51) en later aan de Evangelist verteld. Zo bewaart Christus Zelf al Zijn ‘menselijke levensfasen’ en blijft Hij op een geheimvolle tijdloze manier het Kind Jezus...

Het Kind helpt Pater Pio

Kerstmis was voor Pater Pio het feest van tederheid. Het ging hem niet om de lieflijke sfeer of de schone Liturgie, maar om de tederheid “*van de heilige Bambino van Bethlehem*” (Brief 19-12-1914). Een vurige liefde voor het Christus-Kind vervulde zijn hart zozeer, dat hij die in een brief moest delen met zijn leidsman: “*Moge het dit hemels Kind behagen mijn verlangens in te willigen, verlangens om Hem te beminnen, zoveel als een schepsel in staat is Hem hier op aarde te beminnen!*” (Brief 19-12-1913). Deze liefde voor het Kind Jezus was niet een wat overdreven devotie, maar was het gevolg van enkele directe ontmoetingen met de kleine Bambino Zelf.

De eerste maal gebeurde dit, toen Pater Pio door de aanvallen van de duivel uitgeput en lichamelijk een wrak was. “*Er kwam bloed uit mijn mond... Tenslotte kwam het Kindje Jezus. Ik zei tot Hem, dat ik alleen Zijn wil wilde doen. Hij troostte mij en monterde mij op van het nachtelijk lijden. Oh God, wat klopte mijn hart, hoe brandden mijn wangen toen dit hemels Kind dicht bij mij was!*” (Brief 28-6-1912). Hoe bemoedigend moet het voor de gekwelde pater geweest zijn, te zien, dat God de Zoon zelfs in de gedaante van een Kind de duivel altijd de baas is.

Nu is het Kind de trooster, maar Pater Pio weet, dat dit goddelijk Kind totaal over hem moet kunnen beschikken. “*Ik ben het speelgoedje van het Kind Jezus, zoals Hij mij dikwijls zegt... lets in mij zegt, dat Hij mij op een zekere dag weggooit in een kuil om er niet meer mee te spelen*” (Brief 18-1-1913). Bijna letterlijk hetzelfde had de kleine Thérèse van het Kind Jezus geschreven: “Ik had Hem gezegd... dat Hij mij mocht behandelen als een weerloos balletje...”. “Hij liet zijn speelballetje op de grond liggen, zonder het zelfs een blik waardig te keuren...”¹ En inderdaad het Kind wordt strenger en de tederheid is vervangen door

veeleisendheid. In juli 1913 had Pater Pio een visioen van “*de allerheiligste Maagd met op haar schoot het Kindje in majestieus houding, het gezicht stralend en lichtend meer dan de zon...*” Dit Kindje gaat vervolgens drie personen langs, omhelst de eerste, doet “wat” koeltjes tegen de tweede en “keurt de derde geen blik waardig”, maar geeft engelen de opdracht deze zieke te slaan! Pater Pio is diep geschokt, maar ontdekt hoe de derde ziel in volledige overgave aan Gods rechtvaardigheid, vertrouwt op Diens Barmhartigheid. En het Kindje wijst naar deze voorbeeldige ziel: “*Leer, hoe men moet beminnen*” (Brief 21-7-1913).

In de leerschool van het Kind

Reeds de kerkvader Irenaeus (+202) noemde Jezus “als Kind onder de kinderen een *voorbeeld* van overgave en volgzaamheid.”² Alvorens Pater Pio de Heer als Gekruisigde mag navolgen, zal hij eerst in de voetstappen van het goddelijk Kind moeten treden. De eeuwige Zoon verlaat zich totaal op de eeuwige Vader en gehoorzaamt Hem. Mensgeworden beleeft het Kind Jezus deze overgave en volgzaamheid jegens Maria en Jozef, die de Wil van de Vader vertegenwoordigen. Deze houding moet Pater Pio laten groeien: van God alles verwachten en Diens Wil volgen. Zijn leidsman Pater Benedetto helpt hem op weg:

“Scheep troost in de gedachte dat je in Gods armen bent, als een klein kindje in de armen van zijn moeder” (Brief 12-4-1911). Later schrijft Pater Pio zelf: “*Jezus en Maria gaan door als ouders voor mij te zorgen*” (Brief 20-5-1912). Hij leert om ‘kind te zijn’ van God, van Jezus en Maria. Deze beleving heeft niets te maken met naïviteit of een blijven steken in een ongezonde afhankelijkheid van de ouders, noch gaat het om een soort spiritueel vertroeteld worden. Ze vloeit voort uit een doorleefde kennis van God de Vader, die een werkelijke Vader is (vgl. Efeziërs 3,14). Met de Geest en de Zoon herkent Pater Pio Hem als “Abba, goede Vader” (Romeinen 8,15 en Marcus 14,36). En wie deze barmhartige Vader ontmoet, wil niets liever dan een kind zijn van Hem. Zoals Johannes benadrukte: “Nogmaals, *kinderen*, ik schrijf u, dat gij *de Vader kent*” (1 Johannes 2,14).

Naast de houding van het kind tegenover de Vader, wekt het Kind Jezus nog een deugd op in het hart van Pater Pio. De kinderjaren van Jezus verliepen in het verborgene en in de “stilte van een gewoon leven.”³ Zijn vormingsjaren brengt Pater Pio evenzo ongezien voor de wereld in stilte door. Slechts enkelen vermoedden dat er iets buitengewoons met hem gebeurde. Regelmatig uitte de pater zijn verlangen “*verborgen te blijven voor de ogen der mensen*” (Brief 1-2-1913). Wanneer Pater Pio later een enorme bekendheid kreeg, was dit pas mogelijk nadat het Kind Jezus diep in zijn hart het besef gegrift had, dat de verborgen stille liefde het meest vruchtbaar is. En toen hij in het volle licht stond, had men nog nauwelijks een idee over wat Pater Pio in zijn cel beleefde en leed in zijn hart... Dat bleef tussen hem en de Vader in de Hemel.

God is eeuwig jong

Het Credo belijdt, dat Jezus Christus “de eniggeboren Zoon van God” is (*Filium Dei unigenitum*) en dat Hij “uit de Vader geboren is vóór alle eeuwen” (*ex Patre natum ante omnia saecula*). Dit ‘vóór alle tijden’ verwijst naar het tijdloze, een soort ‘eeuwig nu’ in de Drie-ene God. De Zoon wordt ‘nu’ verwekt en geboren en is aldus altijd Kind, altijd jong. Zijn levens-fase als Kind op aarde openbaart dit eeuwig jong-zijn, en het feit dat de Heer in de loop der eeuwen aan heiligen als Kind verschijnt, bevestigt dit eeuwig jong blijven. Ook al “groeide” Hij als mens op (Lucas 2,40) tot een jongeman van “ongeveer dertig jaar” (Lucas 3,23), Zijn Hart blijft dat van de Zoon, van het Kind.

Jezus probeert dit aan Zijn leerlingen duidelijk te maken door vele malen naar kinderen te wijzen: acht uzelf gering “zoals dit kind” (Matteüs 18,4), de engelen van kinderen zien God (Matteüs 18,10), aan kinderen openbaart de Vader zich (Lucas 21,16) en uit hun mond ontvangt Hij de ware lof (Matteüs 21,16).

In de kinderen wijst Jezus op Wie Hij Zelf is en daarom kan Hij zeggen: “Wie een kind opneemt, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt niet Mij op, maar Hem, Die Mij gezonden heeft” (Marcus 9,37), als een echt kind doorverwijzend naar Vader.

“Opnieuw worden als een kind”, is worden als Jezus in Zijn gekeerd zijn naar de Vader, om van Hem “het Rijk aan te nemen” (Matteüs 18,3).

Dit geeft een nieuwe zin aan het overbekend woord: “Laat de kinderen toch tot Mij komen...” (Lucas 18,16).

Maar wat voor het Hoofd geldt, gaat ook op voor het Lichaam: de Kerk is zo jong als haar laatste Heilige Mis en Absolutie, de Verlossingsdaden waaruit Zij als ‘herboren’ naar voren komt. In en mede door de Kerk zijn de heiligen ‘jong’. Maria, in volkomen navolging van haar Zoon, bleef kind en verscheen als jong meisje aan Teresa van Avila, Bernadette en de drie kinderen van Fatima. Vele heiligen zijn tot aan hun dood wonderlijk ‘jeugdig van hart’. Zo vroeg ook Pater Pio, aan het eind van zijn krachten, als een braaf kind zijn oversten toestemming te mogen sterven. Hij had de leerschool van het Kindje Jezus tot het einde toe doorlopen.

1 *Autobiografie A64vo en 67vo. Nl. vertaling Ik geloofde in Gods liefde, Gent 1978, blz. 167 en 174.*

2 *Tegen de Kettens II.22.4.*

3 *Katechismus van de Katholieke Kerk, nr.534.*

Korte historie van de devotie tot het Kindje Jezus

Vanaf de 2^e eeuw trekken pelgrims naar Bethlehem, naar “die kleine grot waar de Schepper van de Hemelen geboren is” (St. Hiëronymus). De Kerkvaders spoorden de gelovigen aan het Kerstevangelie jaarlijks mee te beleven: “Wij hebben de ster gevolgd... wij aanbaden met de wijzen... wij zongen het Gloria met de engelen...” (St. Gregorius van Nazianze).

In de Middeleeuwen geeft St. Bernardus de aanzet tot een gemoedvolle verering van het heilige Kind, dat eens in een jeugdvisioen “voor zijn ogen als opnieuw geboren werd”. St. Franciscus benadrukt de navolging van het arme Kerstkind en St. Antonius koestert het Kind op zijn armen.

De echte devotie ontstaat in de Carmel-kloosters, met als bekendste die tot het Kindje Jezus van Praag. De carmelietes Margaretha van het H. Sacrament ontvangt visioenen van het Kind, die een grote invloed hebben op de devotie-vormen. Zo bidt men de Pater-noster van het Kindje Jezus met twaalf kraaltjes voor twaalf geheimen van de jeugdijaren van Jezus.

In de 18e eeuw, de eeuw der verlichting, wordt de devotie minder en leeft alleen nog duidelijk in Italië en Frankrijk. In de eeuw erna is weer een opleving te zien. De maand januari wordt de maand van het Kindje Jezus. St. Thérèse geeft de devotie de diepte van een evangelische spiritualiteit terug. Voor kinderen blijft het belangrijk met het Kind Jezus ‘om te gaan’ en het contact met God aldus als iets ‘natuurlijks’ aan te leren.

5 Een hart doorboord van liefde

Pater Pio droeg 50 jaar lang de stigmata. Maar verborgen in zijn hart 'bloedde' nog een wonde. Een “*mysterieuze Persoon*” had in augustus 1918 een “*lans*” door zijn hart gedreven. Sinds die mystieke verwonding verteerde liefde én smart Pater Pio's innerlijk. Het wonderlijke fenomeen van de doorboring des harten toont weer een nieuw aspect van zijn rijk geestelijk leven.

“Tot het uiterste toe”

Zelfs nadat Jezus Zijn leven op het Kruis heeft gegeven, gaat Zijn Offer nog een laatste stap verder. Met de armen uitgestrekt en vastgenageld is de hartstreek onbeschermd vrij. “Eén van de soldaten doorstak Zijn zijde met een lans; terstond kwam er bloed en water uit.” (Johanne 19,34) De lans doorsneed de zijde en het Hart. Deze doorboring toont hoezeer Jezus Zich liet verwonden uit Liefde. In het goddelijk Hart wordt een bron aangeboord, waaruit zonder einde de stromen van vergevend Bloed (Eucharistie en Biecht) en verlossend Water (Doopsel) gaan vloeien.

Reeds in het Oude Testament werd door de inspiratie van de Geest gezinspeeld op het uit liefde doorboorde Hart aan het Kruis. In het Hooglied verzucht de bruidegom: “Gij hebt mij in het hart geraakt, mijn zuster, mijn hart geraakt door één blik van je ogen, één kraal van je snoer.” (4,9 volgens de Griekse Septuagint). Deze menselijke verliefdheid verwijst naar de “bruidegom Christus” (1 Korintiërs 11,2), Die aan het Kruis “de Kerk tot Zich heeft gevoerd als een heerlijke bruid” (Efeziërs 5,27). En Zacharias profeteerde: “Maar over het huis van David en de bevolking van Jeruzalem zal Ik een geest van mededogen uitstorten, die hen tot bidden brengt. Dan zullen zij opzien naar Hem, die zij doorstoken hebben, en over Hem een rouwklacht houden, zoals men die houdt over de enige zoon; zij zullen om Hem klagen, zoals men klaagt om de eerstgeborene” (12,10). Johannes neemt deze woorden twee maal op, verwijzend naar de Gekruisigde (Johannes 19,35 en Openbaring 1,7).

Jezus gaf Zijn leerlingen “een bewijs van Zijn Liefde tot het uiterste toe” (Johannes 13,1): een doorboord geopend Hart. En Maria werd meegetrokken in de Passie. Wanneer de soldaat Jezus' Zijde doorsnijdt, ontvangt Zij deze lanswond op mystieke wijze in Haar gevoelig Onbevlekt Hart: “Uw eigen ziel zal door een zwaard worden doorboord” (Lucas 2,35). Na Maria riep Jezus andere mensen op innig te delen in Zijn kruislijden, “tot het uiterste toe.” Ook zij ontvingen de wond in het

hart, mystiek verborgen en soms ook uiterlijk zichtbaar. Onder hen waren Franciscus, Teresia van Avila, Veronica Giuliani en ...Pater Pio.

Wat is er gebeurd - 1918

In mei 1918 kreeg Pater Pio eindelijk een vaste plaats in het klooster te San Giovanni. Het lijkt erop alsof de genade gewacht heeft op dit moment. Reeds drie maanden na zijn aankomst tekent de Heiland Pater Pio's lichaam en ziel met Zijn Liefdeslijden. Dit gebeurde in drie fasen:

- Op 5 augustus ontvangt Pater Pio de doorboring van de zijde, een verwonding, die diep in zijn ziel doorwerkt. Drie weken erna doet hij verslag aan pater Benedetto: *“Terwijl ik biechthoorde van onze jongens op de avond van de vijfde, werd ik onverwachts vervuld van een uiterste schrik bij het zien van een hemelse Persoon, die voor het oog van mijn geest zichtbaar werd. Hij hield een soort werktuig in de hand gelijkend op een zeer lang stalen mes met een scherpe punt; en vanuit die punt leek vuur te komen. Dit alles zien, en waarnemen dat genoemde Persoon uit alle kracht het voornoemde wapen wegslingerde in mijn ziel, was allemaal een geheel. Ternauwernood stootte ik een kreet uit, ik voelde mij sterven... Vanaf die dag was ik dodelijk gewond. Ik voel in het diepst van mijn ziel een altijd open wond die mij voortdurend in doodsstrijd houdt.”* (Brief 21 aug.) De “hemelse Persoon” is Jezus zelf. En pater Agostino durft een uitleg te geven over wat er gebeurd is: “De geestelijke wond toegebracht door die hemelse Persoon is het onderpand van Gods Liefde voor jou... Jezus heeft niet alleen jouw geest willen omvormen, maar haar willen verwonden met een wonde, die Hij alleen kan genezen. Wanneer? Als het Hem behaagt.” (Brief 24 aug.)

- Maar de Heer zou nog verder gaan en opent op 20 september de wondtekenen in Pater Pio's handen en voeten.

- Precies drie maanden na de kruisigings-stigmata volgt op 20 december de lansstoot door het hart. *“Sinds meerdere dagen bemerk ik in mij iets, dat lijkt op een stalen lemmet, dat vanaf de onderkant van het hart in een schuine lijn doorsteekt tot onderaan de rechtershouder. Het veroorzaakt mij een zeer bittere pijn en laat mij geen enkele verpozing. Wat kan dat toch zijn? Dit nieuwe verschijnsel begon ik gewaar te worden na een nieuwe verschijning van die geheimvolle Persoon... Ik heb u daarover in mijn vorige brieven gesproken, als u het zich nog herinnert.”* (Brief 20 dec.) Pater Agostino probeert hem weer gerust te stellen: “Dit hoogste Goed heeft jouw hart verwond; het is de wonde van de goddelijke Liefde. De wonde is geestelijk, maar zij heeft haar terugslag in het lichaam.

Daarom voel jij, naast het lijden van de goddelijke Liefde in de ziel, ook dat stalen lemmet, dat jouw hart als het ware lichamenlijk doorboort.”
(brief 2 jan.1919)

Deze brieffragmenten zijn zeldzame getuigenissen uit de Katholieke mystiek. Bij andere heiligen zijn we aangewezen op beschrijvingen van getuigen of verslagen vele jaren na het gebeurde geformuleerd. Hier schrijft Pater Pio kort na de ervaring, nog op de dag zelf en het lijkt alsof we – over de jaren heen – direct getuigen zijn van het wonderbare, dat de Heer in Pater Pio verrichtte. Pater Agostino meent, dat de wonde “als het ware lichamenlijk” is, maar bij andere mystieken is na hun dood een echt doorboord hart gevonden (Theresia!).

Een liefdeswonde voor de Kerk

De grote Kerkleraar Johannes van het Kruis (1542-1591) heeft uitvoerig over de doorboring van het hart geschreven (zie onder). Hij kende Teresia van Avila persoonlijk en had – vermoedelijk – zelf de innerlijke wonde ontvangen. In het vaak onontwarbaar patroon van de mystieke wegen blijven Joannes' geschriften veilige landkaarten. Ze onderscheiden niet alleen de echte katholieke mystiek van de pseudo- 'Gods'-ervaringen en egocentrische verinnerlijking. Ze leiden ook verder naar de vereniging met de Drie-ene God, langs de veeleisende weg van het naakte geloof.

Volgens Joannes van het Kruis schroeit de liefde een wond in het "oneindig diepe centrum van de ziel". Soms gaat dit gepaard met het verschijnen van "een Serafijn", die de ziel met een pijl doorboort. De ziel ervaart dan een felle liefdesgloed. Pater Pio's beschrijvingen komen hiermee overeen, met echter twee belangrijke verschillen. Niet een engel, maar Jezus Zelf bracht de verwondingen toe, en deze gaven naast de genieting ook smart en lijden. Voor Pater Pio is de doorboring van het hart niet allereerst een mystieke begenadiging binnen een gebedsleven, maar een verdergaande gelijkvormigheid aan de Gekruisigde Zaligmaker.

"God schenkt gewoonlijk geen gunst aan het lichaam, die Hij niet eerst en vooral aan de ziel verleent", schrijft de Kerkleraar Johannes van het Kruis. Wanneer Pater Pio in augustus, september en december 1918 achtereenvolgens in zijde, handen en voeten en hart verwond wordt, draagt hij al jaren "het sterven van Jezus" (2 Korintiërs 4,10) innerlijk mee. Zo schreef hij in 1913: *"Dikwijls overkomt het mij, dat, wanneer ik volkomen in beschouwing ben, dat bij de geringste gedachte, dat de dood zou kunnen talmen om te komen en mij te verenigen met God, ik, plotseling, zonder te weten vanwaar het komt noch hoe het komt, mij getroffen voel als door een blikseminslag en als doorboord door een pijl van vuur... Ik voel dat deze wonde niet toegebracht wordt in dat deel van mijn lichaam, waar men de gewone pijnen voelt, maar in de meest verborgen plek van mijn ziel."* (Brief juni)

En twee jaar later: *"Ook al zie ik het niet met de ogen van het lichaam, ik zie het duidelijk met die van de geest, hoe keer op keer een scherp puntig mes dat vuur uit lijkt te spuwen, gestoken wordt door mijn hart, diep doordringt tot in de ingewanden, en daaruit fel wordt teruggetrokken; vervolgens na enkele ogenblikken begint de operatie opnieuw...De smart en zoetheid zijn geheel geestelijk, mijn vader, hoewel het ook waar is, dat het lichaam er ook deel aan krijgt, zelfs in hoge graad."* (Brief 24 jan.1915). Pater Pio's mystieke voorbereidingen volgen de weg, die Johannes van het Kruis vier eeuwen tevoren in kaart had gebracht.

De Kerkleraar geeft tenslotte nog een waardevol inzicht over de zeldzame doorboring van het hart. "Weinig zielen geraken hiertoe. Maar er zijn er die zo ver gekomen zijn. Dit waren vooral degenen, wier kracht en geest moest uitdijen over de zonen die na hen komen." Het zijn dus vooral heiligen, die volgelingen krijgen en een vruchtbaar werk in de Kerk voortbrengen. Franciscus en de Minderbroeders, Teresia en de hervormde Carmelorde en ook voor Pater Pio geldt dit. Hij stichtte of

hervormde geen Orde, maar riep wel een geestelijke erfenis in het leven: het ziekenhuis, de gebedsgroepen, de geestelijke kinderen en ontelbare bekeringen. Zijn gewonde hart heeft honderd-voudig vruchten voortgebracht, tot op de dag van vandaag toe.

“Wanneer de ziel in die liefde tot God ontvlamd is, hoewel nog niet volkomen, dan kan het volgende gebeuren. De ziel bemerkt dat een serafijn haar plotseling overvalt met een pijn of een schicht, fel brandend van liefdesvuur. De schicht doorboort de ziel, die reeds brandt als een gloeiende kool of, beter gezegd, als een vlam, en zij schroeit haar op zeer verheven wijze... Op het moment dat de ziel gewond wordt door die brandende schicht voelt zij de wonde in een genieting bovenmate... Zij ervaart dat als een levende punt die doordringt in de substantie van de geest als in het hart van de doorboorde ziel.”

Joannes van het Kruis, Levende Vlam van Liefde, II,9.

6 Bekeerd door Pater Pio

Pater Pio was verre van wereldvreemd. Alle mogelijke mensen kwamen naar hem toe, gelokt door de fantastische verhalen die over de Capucijn de ronde deden. De laatste 30 jaar van zijn leven zag Pater Pio als het ware de hele wereld aan zich voorbij trekken. Vurige én lauwe katholieken, belangstellende protestanten, maar ook ongelovigen en mensen, die zich aan God noch gebod stoorden. Uit de diverse sekten, de vrijmetselarij, communistische partijen waagden enkelen zich over de drempel van het klooster in San Giovanni. Voor niet weinigen onder hen was het contact met Pater Pio van doorslaggevend belang in hun bekering tot Christus en Zijn Kerk. We kunnen slechts vermoeden met wat voor offers de gestigmatiseerde deze 'bekeringen' omgaf. Er wordt immers achter iemands levenskeuze voor of tegen de Heer een strijd met "de geesten van het kwaad" (Efeziërs 6,12) gevoerd. Maar juist daarin "bereikt het vurig gebed van een rechtvaardige veel" (Jacobus 5,16), zoals de volgende voorvallen laten zien.

Zo dicht bij de zee

De arts Ezio Saltamerenda, Directeur van het Instituut voor Biotherapie in Genua, was sinds zijn jeugd een overtuigd atheïst. Hij liet geen kans voorbij gaan dit te bevestigen en zijn ideeën te verspreiden. Door bekeringen van anderen werd hij nieuwsgierig naar Pater Pio en ging hem opzoeken. Deze had hem nooit ontmoet, maar merkte hem in de menigte op en verzuchtte: "*Genua, Genua, gij ligt zo dicht bij de zee, en toch wast gij u niet.*" Saltamerenda werd hierdoor direct getroffen. Hoe had de pater hem herkend en de toestand van zijn ziel ingeschat? Bestond het bovennatuurlijke, dat hij altijd ontkend had, dus toch? Hij begreep, dat hij zijn ziel moest schoonwassen. Geconfronteerd met dit inzicht wilde hij zijn biecht spreken bij Pater Pio. Maar deze meende, dat hij daarvoor nog niet klaar was en zijn ziel nog niet helder genoeg om de genade Gods te ontvangen.

Bewust van zijn staat voelde hij zich niet op zijn gemak. Toen hij onrustig door de velden liep werd hij echter plotseling omgeven door een sterke geur van viooltjes. Een broeder Franciscus trof hem zo aan en had door wat er gebeurde. Hij nam Saltamerenda mee naar de cel van Pater Pio. Toen de deur openging rook hij dezelfde geur. Dit maal ontving Pater Pio hem welwillend, nam zijn biecht af door al de zonden sinds zijn jeugd op te noemen en gaf hem de absolutie. Sindsdien was Saltamerenda een trouwe volgeling van Pater Pio. En zoals hij eens geen gelegenheid

voorbij liet gaan zijn atheïstische ideeën te verkondigen, liet hij nu geen kans schieten om Pater Pio bekend te maken.

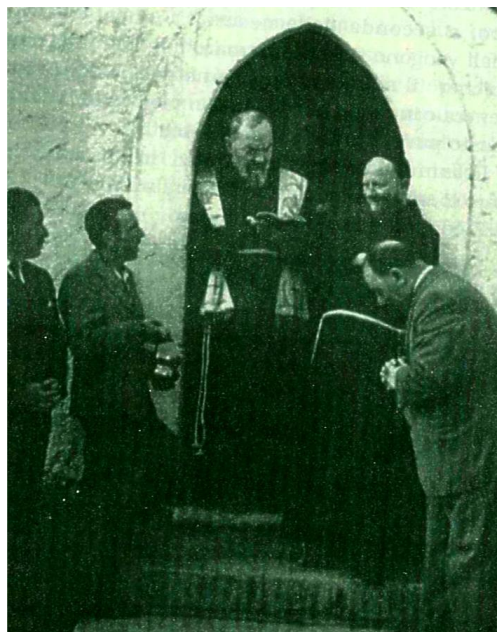
Een moord voorkomen

De man die op een dag bij Pater Pio kwam was een rasmisdadiger, een die zich nergens door liet tegenhouden. Hij was van zins zich te ontdoen van zijn vrouw, maar dan zo dat zijn misdaad de schijn zou hebben van een vrome daad.

Met het voorwendsel de pater te gaan bezoeken, sleepte hij zijn vrouw mee naar San Giovanni, maar hij had gepland om haar op een duivelse wijze om te brengen. In San Giovanni ging hij de kerk binnen en vond de sacristie. Pater Pio was daar in gesprek met enkele mensen. Maar toen de pater hem zag, keerde hij zich ruw naar hem toe, duwde hem naar de deur en schreeuwde in zijn gezicht: *“Eruit, weg, weg! Weet je dan niet dat het ongeoorloofd is je handen met bloed te bevleken? Eruit!”*

De man, in de war en rood van woede, haastte zich naar buiten. Toch hadden de woorden en gebaren van Pater Pio hem zo geraakt, dat hij die nacht niet kon slapen. Hij realiseerde zich zijn afschuwelijke plan en de genade raakte zijn hart. De volgende morgen was hij een ander mens geworden.

In het klooster ontving Pater Pio hem dit maal met veel mildheid, hoorde zijn biecht en gaf de absolutie. Als bekroning zei Pater Pio hem bij zijn vertrek: *“Je hebt altijd al verlangd naar kinderen, niet waar?”* Wist Pater Pio dat ook al? De man kon enkel zeggen: *“Ja.”* *“Nu, beledig God niet meer en je zal een zoon krijgen.”* Een jaar later kwam de man terug om zijn zoon te laten dopen en zijn bekering te vieren.

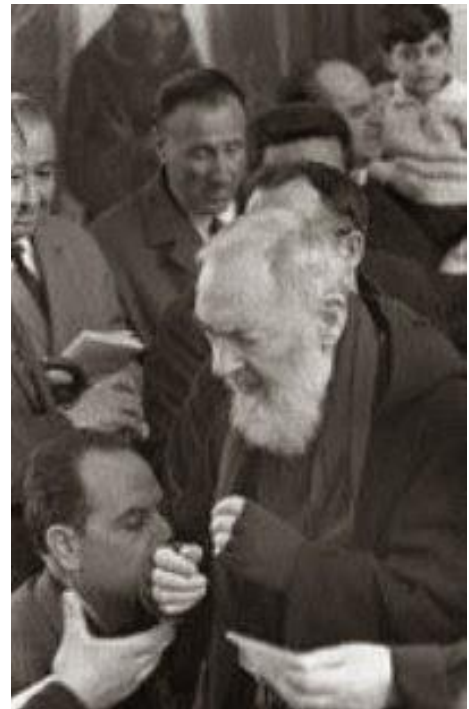

“U bent toch een vrijmetselaar!”

De volgende bekering met hulp van Pater Pio riep enorm veel reacties los. Het ging om de advocaat Cesare Festa, een vurige vrijmetselaar. Aangespoord door zijn neef, die de persoonlijke dokter van Pater Pio was, ging hij naar San Giovanni. De Capucijn was in gesprek, maar toen hij Cesare zag kwam hij op hem toen: “*Wat! U hier bij ons? U bent toch een Vrijmetselaar!*”. De advocaat bevestigde dit. Pater Pio vroeg hem: “*Wat is het doel van de Vrijmetselarij?*” “De Kerk bestrijden”, was het antwoord.

Na deze confrontatie, nam Pater Pio tegen ieders verwachting, de advocaat bij de hand en verzocht hem te volgen. Hij vertelde hem de parabel van de verloren zoon. Plotseling voelde de advocaat dat het om hém ging en hij ervoer de liefde die God heeft voor hen, die ver zijn afgedwaald. Hij gaf zich gewonnen, biechtte, en het leek alsof hij een nieuw leven was begonnen. Enkele dagen later kwam hij Pater Pio weer opzoeken en deze gaf hem een Evangelie met een tekst erin: “Zalig zij die het Woord Gods horen, het in hun hart bewaren en het nauwgezet volbrengen.” Een aansporing om de nieuwe staat van genade te verstevigen. De advocaat begreep het volkomen en ging vastbesloten zijn weg.

Hij besloot een bedevaart naar Lourdes te maken. De Loge in Genua had van zijn ommekeer vernomen en was gealarmeerd voor de gevolgen die deze stap kon hebben. Er werd een bijeenkomst belegd om deze keuze officieel te veroordelen. Cesare, geenszins bevreesd, besloot hier naar toe te gaan. Op het moment van vertrek bracht men hem een brief van Pater Pio, waarin deze hem bemoedigde om zich niet te schamen voor zijn geloof en te vechten: “De Heer zal bij je zijn.” Op de bijeenkomst, legde de advocaat een verklaring af van zijn bekering en verdedigde vurig de Kerk.

Verdwaald in het oosten

Professor Felice Checcacci, schrijver en dichter van naam, was werkelijk het verdwaalde schaap uit de parabel. Sinds veertig jaar woonde hij in Azië, verloor zijn christelijke achtergrond en omarmde andere religies. Het ging zo ver dat hij het Christendom als een zijspoor van het Boeddhisme zag.

Terug in Italië las hij over Pater Pio en dit deed hem opschrikken. Op een nacht droomde hij dat Pater Pio tot hem sprak: "*Kom naar mij toe*", maar hij besteedde er verder geen aandacht aan. Drie maanden later droomde hij opnieuw en Pater Pio zei nu: "*Ik heb je geroepen, maar je bent niet gekomen.*" Ook dit bleef zonder gevolg.

Enige tijd later, toen hij wakker lag in bed, zag de professor Pater Pio zijn kamer binnenkomen en hoorde hem zeggen: "*Als je niet kunt komen, schrijf dan.*" Checcacci twijfelde geen moment aan de aanwezigheid van de pater, maar toen hij uit bed ging om op Pater Pio af te lopen was deze verdwenen.

De volgende morgen schreef hij Pater Pio en vroeg om vrede voor zijn ziel. Twee dagen later voelde hij plotseling een schok door hem heengaan en hoorde een innerlijke stem: "*Het geloof discuteert niet: of je aanvaardt het met je ogen dicht, of je weigert het. Er is geen tussenweg. De keus is aan jou.*" Meteen was er een groot licht in zijn ziel, hij had het geloof hervonden en gaf hiervan sindsdien getuigenis. Het Oosten vraagt meditatie-technieken en geeft Niets, God vraagt het geloof en geeft volheid van Zijn Licht.

Een hymne gezongen voor de duivel ...

Frederik Abresch was van protestant Katholiek geworden, niet uit overtuiging, maar omdat dit sociaal beter uitkwam. Hij ging zich vervolgens bezighouden met occultisme, zonder ooit de ziele-vrede te vinden. Men zag hem nog wel in de kerk, maar dit kwam door zijn vrouw, die een trouw Katholiek was en Pater Pio kende.

Op haar verzoek ging Frederik naar San Giovanni. De ontmoetingen met Pater Pio zeiden hem weinig tot aan de biecht. Pater Pio verklaarde, dat hij in eerdere biechten zware zonden had verzwegen, en vroeg of dit bewust of onbewust was gedaan. Frederik trachtte zich te verdedigen, door te stellen dat hij de biecht zeker nuttig vond, maar niet geloofde in het bovennatuurlijke karakter ervan. Pater Pio gebruikte toen een buitengewoon strenge en droevige kreet: "*Maar dat is ketterij.*" Hij voegde er aan toe, dat Frederik zich opnieuw moest voorbereiden op

een goede biecht. Ondertussen ging Pater Pio biechthoren bij de vrouwen. Frederik was helemaal in de war en het lukte hem niet zijn verleden helder voor ogen te krijgen.

Toen Pater Pio terugkwam was de arme man nog van streek. De pater nam zelf het initiatief en met gerichte vragen liepen zij het hele leven door. Tot slot zei Pater Pio: “*U hebt een hymne gezongen voor de duivel, terwijl Jezus voor u in Zijn oneindige liefde, Zich voor u heeft laten breken.*” Na deze precieze en heldere kijk in zijn ziel voelde Frederik een diep berouw. Maar na de absolutie verliet hij de biechtstoel als verjongd en vol vreugde.

Maar zo bleef het niet, want zijn vrouw moest een operatie ondergaan, waardoor zij nadien geen kinderen meer zou kunnen krijgen. En ze verlangde er zo naar moeder te worden. Frederik vroeg raad aan Pater Pio en deze antwoordde, na een kort moment van gebed: “*Geen operatie!*” Vanaf toen voelde de vrouw zich gezond. Twee jaar later zei Pater Pio tegen Frederik, dat zij een zoon zouden krijgen, die priester zou worden. En zo gebeurde het ook.

Bron: P.Cataneo, *Fioretti de Padre Pio*, Parijs 1990.

Deel II volgt

- 7 Pater Pio had het al voorzegt
- 8 Pater Pio over de heilige Mis
- 9 Pater Pio gehoorzaamt van harte
- 10 Pater Pio: katholiek in leer en leven
- 11 De humor van Pater Pio
- 12 Pater Pio over de heilige Geest